

O. B. BØGGILD

16. maj 1872—13. november 1956

Ved professor O. B. Bøggilds død har Det Kongelige Danske Geografiske Selskab mistet et af sine gamle og trofaste medlemmer. Allerede i 1913 blev han indvalgt i Selskabets råd, i hvis møder han indtil for få år siden var en skattet deltager, som ved sin faglige kyndighed og sine personlige egenskaber ved adskillige lejligheder ydede Selskabet gode tjenester.

I tiden fra 1912 til 1942 var O. B. Bøggild professor i mineralogi ved Københavns Universitet og direktør for Det Mineralogiske Museum. Hans mest kendte arbejde er en stor håndbog „Mineralogia Groenlandica“, der i 1905 udkom som bind 32 af „Meddelelser om Grønland“, og som fik en betydelig udbredelse over hele verden. I de følgende årtier supplerede og moderniserede Bøggild dette værk, og da der viste sig et stærkt behov for en ny udgave, begyndte han allerede for ca. 25 år siden udarbejdelsen af en ny. Med en beundringsværdig energi lykkedes det ham trods alder og svagelighed at gennemføre den meget krævende opgave, og i 1953 udkom „Mineralogia Groenlandica“ II udgave i en ajourført og helt omarbejdet skikkelse. Bøggild har med dette værk skabt et varigt monument over en epoke i dansk Grønlands-forskning.

Både i ydre og væremåde var Bøggild meget særpræget; han virkede ofte noget tør, kantet og indesluttet, men han vidste det selv, og i virkeligheden kunne han nyde samværet med åbne og muntre mennesker, også når spøgen var rettet mod ham. Han appreciatede således, da studenterne ved hans 67 års fødselsdag med stor festivitas lykønskede ham „med det høje primtal“. De få, der kom ham lidt nærmere, lærte at sætte pris på hans vel skjulte følsomhed og hans betydelige karakteregenskaber.

O. B. Bøggild var en lærd mand, der nød stor agtelse for sin faglige viden og for sin modige despekt, når han stod over for en tilsidesættelse af forskningens strenge krav. Han var interesseret og kyndig også på andre felter end det rent faglige; han var således en stor kender af den danske og den arktiske flora, og han havde en intim føling med musikken, navnlig baroktidens; indtil sine allersidste år dækkede han daglig et æstetisk behov ved i enrum at spille de gamle mestres værker.

Hans elever og kolleger vil længe bevare mindet om ham.

Niels Nielsen.